

Am primit îndurare

Marturia fostului preot romano-catolic
Edoardo Labanchi

Singura religie pe care am cunoscut-o de copil a fost Biserica Romano-catolică. Prin urmare, am decis să mă fac preot și am intrat în ordinul iezuit. Superiorii mei păreau mulțumiți de mine, și astfel mi s-a dat voie să fac curînd legămintele pentru care erau nevoie în mod normal doi ani de probă. Aceasta mi-a dat o oarecare mulțumire, trebuie să recunosc, dar era doar o mulțumire omenească. Simțeam că făceam ceva diferit de alți oameni; și, ca și fariseul care stătea în picioare în fața altarului și se uita de sus la perceptor [vameș], simțeam că nu eram ca ceilalți. Eram în Biserica Romano-catolică și considerat ca unul care urma să fie perfect. Într-adevăr, eram atât de ambițios, că am cerut să fiu trimis ca misionar, simțind că în felul acesta voi putea duce o viață spirituală și mai înaltă. Așa s-a făcut că am fost trimis din patria mea Italia în Ceylon (numită acum Sri Lanka).

În Ceylon

Cînd am ajuns în Ceylon, nu ca preot hirotonisit, am fost trimis să lucrez într-un colegiu înainte de a-mi începe studiile teologice. La iezuiți durează foarte mult pregătirea pentru preoție. Foarte curînd am fost dezamăgit de lipsa de zel din partea misionarilor romano-catolici trimiși să-i convertească pe păgîni. I-am văzut angajați ca profesori în școli. Am văzut bisericile lor frumoase, dar am văzut prea puțină evanghelizare adevărată, așa cum o înțelegeam eu atunci. Mi se părea că totul era mort.

India

La timpul convenit am fost trimis în India pentru studiile teologice și, în cele din urmă, am fost hirotonisit preot. În timpul studiilor am ajuns în contact direct cu religiile păgîne ale hinduismului, budismului și islamismului, și am început să fiu profund provocat de propria mea religie, întrebîndu-mă care era în esență deosebirea dintre creștinism și aceste religii păgîne. Și ele își aveau cărțile și scrierile lor sfînte. Aveau idealuri înalte și porunci, și încercau să trăiască la înălțimea lor. Pentru un hindus nu era nici o problemă să pună o imagine sau o statueta cu Cristos printre ceilalți zei și să rămîna totuși un hindus devotat. Exista oare o deosebire fundamentală între aceste religii și creștinism, sau toate religiile erau de fapt unul și același lucru?

Primele raze de lumină

Cam pe atunci am început, puțin cîte puțin, să văd lumina, și trebuie să recunosc că aceasta s-a întîmplat în ciuda faptului că mă găseam în Biserica Romano-catolică. Mă apropiam de sfîrșitul studiilor mele teologice, dar cu siguranță că nu de la ele primeam lumina, nici de la profesorii mei, nici de la exercițiile mele religioase, nici de la supunerea mea față de papă. Pot să te asigur de lucrul acesta. Mijloacele pe care le folosea Dumnezeu erau lectura și studiul Bibliei, Cuvîntul Său. Chiar înainte de

aceasta simțisem o anumită atracție față de Biblie, față de ceva pur și real care să vorbească inimii mele și care să poată fi înțeles, ceva care era mai mult decât doar omenesc. Am continuat acum să citesc și să studiez Biblia cu mare atenție, și în timp ce făceam așa am început să realizez că deosebirea fundamentală dintre creștinism și religiile păgâne nu stătea în principii sau doctrine, ci în Persoana lui Iesus Cristos. Am început să meditez la ce spunea Biblia despre El și despre lucrarea Sa de răscumpărare, și făcând așa El a început să devină tot mai real pentru mine. Puțin câte puțin, Cristos a devenit ca soarele care începe să răsară la orizontul vieții mele. Deși mă țineam încă de multe doctrine romano-catolice, ceva minunat se întâmpla cu mine.

După hirotonisire

În 1964, după hirotonisirea mea, am fost din nou trimis în Ceylon. Acum m-am dus ca preot, și de data aceasta am fost trimis într-un oraș din interiorul insulei ca să țin o serie de lecții despre Biblie în cadrul catihezei, deoarece superiorii mei știau că mă ocupasem în mod special cu Biblia. Odată, în drum spre locul unde țineam lecțiile, am vizitat biserica evanghelică din acest oraș. Văzusem, desigur, și mai înainte această mică biserică evanghelică, dar totdeauna o disprețuisem. În apropierea ei era o biserică romano-catolică mare, impunătoare, și eu gândeam cam așa: „Ce cred acești protestanți slabi că pot face? Dacă păgânii trebuie să fie convertiți, atunci lucrul acesta se va face prin mărețta Biserică Romano catolică“. Totuși, în ziua respectivă am simțit un impuls să intru. Poate că influența noii mișcări ecumenice a fost cea care m-a făcut să simt că trebuia să fim binevoitori și prietenoși cu „frații separați“. Este evident că au fost surprinși să mă vadă, dar m-au primit cu multă amabilitate și mi-au dat câteva tractate și broșuri de citit. N-am putut să nu fiu impresionat de zelul și devotamentul acestor oameni. Unii dintre ei erau misionari suedezi, iar ceilalți erau creștini și predicatori ceylonezi. Ei țineau o campanie de evanghelizare, distribuind pe străzi tractate și invitații, și chiar și copiii lor ajutau plini de entuziasm. Nu văzusem un asemenea zel în Biserica Romano-catolică. Am văzut și că încercam să mă convertească.

Comuniune personală cu Cristos?

Una dintre scrierile pe care mi le-au dat m-a interesat în mod deosebit. Era o publicație devoțională numită Crainicul Venirii Sale. Acest ziar apare acum în multe limbi, inclusiv în italiană, publicat în Roma. În articolele din acest ziar era vorba tot mereu de nașterea din nou, de o predare personală lui Cristos și de o viață nouă trăită în comuniune cu El. Știam deja teoretic aceste lucruri, dar aici ele păreau vii, reale și personale. „La urma urmelor“, m-am gândit eu, „exact despre aceste lucruri se ocupă evanghelia și ar trebui să conțină Vestea Bună“. M-am mai întâlnit de câteva ori cu acești evanghelici, și ei mi-au dat alte tractate și broșuri de evanghelizare, unele publicate de Scripture Gift Mission, ca și numerele ulterioare din ziarul Crainicul Venirii Sale. Această literatură m-a ajutat să mă apropii de Domnul. După aceea m-am întors în India pentru câteva luni ca să-mi închei studiile teologice, și am intrat și aici în contact cu creștinii evanghelici.

Dumnezeu continuă să lucreze

În această perioadă a vieții mele, lucrarea lui Dumnezeu a devenit mai clară decât înainte. Aveam tot mai mult impresia că trebuie să mă întorc în Italia. În același timp, lucrurile au luat o altă întorsătură și în altă privință. Guvernul ceylonez a decis ca toți misionarii străini să fie expulzați treptat din țară și, pentru început, au refuzat reintrarea în Ceylon a celor care erau momentan ieșiți din țară. Nici în India nu puteam rămâne, deoarece permisul de rezidență era valabil numai pe perioada studiilor mele. Superiorii noștri au decis deci să ne trimită înapoi în țările natale, iar mie mi s-a spus să mă întorc în Italia. Înainte de a pleca, am scris directorului ediției italiene a ziarului Crainicul Venirii Sale care apărea la Roma, spunându-i că, deși eram preot romano-catolic, în spiritul mișcării ecumenice, citisem ziarul și-mi plăcuse foarte mult; de aceea, doream să colaborez cu ei de îndată ce mă întorceam în Italia și îmi permiteau poziția și funcția mea de preot să fac lucrul acesta.

Un învățător biblic

Am petrecut cam două luni în orașul meu natal Neapole, apoi superiorii mei m-au trimis la Roma ca să mă specializez în Biblie. Ei știau că acest subiect mă interesase foarte tare în India și că eram tot doritor să învăț mai multe despre acest subiect. Autoritățile romano-catolice păreau să creadă că Biblia ar putea forma o punte cu bisericile protestante în cadrul mișcării ecumenice. Prin urmare, am fost trimis la cel mai renumit institut biblic romano-catolic din Roma, Institutul Pontifical. Eram conștient ce privilegiu și ce onoare mi se făceau în felul acesta și de aceea m-am hotărât să nu mai am nimic de-a face în Roma cu acești evanghelici sau protestanți. Nu mai doream să colaborez cu ei sau cu ziarul Crainicul Venirii Sale. Intenționez acum să mă dedic în întregime studierii Bibliei și să mă pregătesc pentru viitoarea mea lucrare. Nu voiam să mai pierd timp cu protestanții. Când privesc în urmă, știu că adânc în inima mea mi-era teamă ca nu cumva prin contactul cu ei să fiu pus în fața unei decizii și să trebuiască să fac un pas neplăcut.

Încerc să transmit evanghelia mai departe

Prin urmare, mi-am continuat studiile și ajutam ca preot într-o biserică din Roma unde predicam duminicile și în zilele importante de sărbătoare poate și în fața a o mie de oameni. Ascultam spovedanii și făceam tot ce ține de însărcinarea unui preot romano-catolic. În predicile mele încercam să redau mesajul evangheliei, iar ca și confesor [duhovnic] încercam să dau un ajutor adevărat pe linie spirituală prin aceea că le spuneam oamenilor despre nașterea din nou. Eram conștient ce răspundere îmi asumam și ce importante erau aceste contacte personale strânse, și mă gândeam că pe lângă faptul de a le vorbi ar fi un lucru bun să le pot da oamenilor și ceva de citit. Era limpede că era nevoie de o broșurică, scrisă într-o italiană simplă. Era important și ca să le-o pot da cadou, astfel încât oamenii s-o accepte fără dificultate. Problema era doar: De unde să fac rost de o asemenea broșură?

M-am gândit atunci la broșurile pe care le promisem în India și Ceylon, publicate de Scripture Gift Misson și de alții. Cineva mi-a spus despre o librărie evanghelică din Roma. La început am șovăit să mă duc, dar apoi m-am dus, gândindu-mă că la urma urmelor era doar o librărie și că puteam să intru, să-mi fac cumpărăturile și apoi să ies

repede. Când am intrat în librărie, am fost primit foarte amabil de șeful magazinului. Acolo am găsit multe sortimente de broșuri, și le-am ales pe cele care mi s-au părut potrivite. În timp ce vânzătorul le împacheta, am stat la taifas și am spus printre altele că fusesem misionar în India și Ceylon. Am observat apoi că se întâmpla un lucru straniu. Omul s-a uitat mai întâi la soția lui, care stătea lângă el, pe urmă s-au uitat amândoi la mine și au schimbat din nou priviri semnificative și câteva cuvinte. Mă gândeam că era ceva legat de hainele mele negre. Apoi el m-a întrebat: „Apropo, cum vă numiți?” Am răspuns: „Edoardo Labanchi”. „Ați scris vreodată o scrisoare directorului ziarului Crainicul Venirii Sale aici în Roma?” a întrebat el și a continuat: „Vedeți, scrisoarea a fost trimisă aici. Eu sunt redactorul, și am aici scrisoarea dumneavoastră”. Apoi mi-a arătat-o efectiv și mi-a zis: „Vedeți, spuneți aici că ați dori să colaborați cu noi”.

Dumnezeu mă înghesuie într-un colț

Sunt, cred, clipe în viață când simțim că Dumnezeu ne încolțește. Într-un fel, era doar o succesiune de evenimente omenesci; dar, în momentul acela, am simțit că în viața mea se întâmpla ceva neobișnuit. Simțeam că Dumnezeu dorea să intru în contact cu acești oameni, și din ziua aceea am continuat să mă întâlnesc cu noii mei prieteni din librărie, care era și sediul Centrului de Servicii Creștine de unde se realizau diferite activități evanghelice. Ei m-au invitat de asemenea cu multă amabilitate să iau parte și la întrunirile lor ținute în case. Am participat regulat la aceste întruniri și am cunoscut și alți credincioși, ceea ce mi-a îmbogățit mult propria experiență spirituală, dar, ceea ce este și mai important, au început să se roage pentru mine, și nu numai în Italia, ci și în Marea Britanie. Ei aveau prieteni pretutindeni, și s-a dus vestea că un preot romano-catolic se întâlnea cu ei în centrul lor din Roma și că se cerea să se facă rugăciuni pentru el.

Întemeiat deja pe Biblie și pe Cristos

Prin anul 1966, în inima și mintea mea, eram deja evanghelic sau, mai degrabă, Cristos devenea tot mai mult fundamentul vieții mele. Am început să renunț la toate acele doctrine și practici romano-catolice care nu aveau nimic sau prea puțin în comun cu evanghelia. În același timp, ajutam la traducerea unor articole pentru versiunea italiană a ziarului Crainicul Venirii Sale, dar nu ajunsese încă la capătul drumului spre convertirea mea.

În perioada aceea era în vogă al doilea Conciliu de la Vatican și se vorbea tot mai mult despre dialogul ecumenic. Așa că m-am gândit: „De ce să părăsesc Biserica, când acum toate bisericile sunt practic una? Într-o zi vom fi toți laolaltă, iar acum pot să lucrez în interiorul Bisericii Romano-catolice și să ajut acolo la răspîndirea evangheliei”. Acesta era gândul meu, dar după un timp am fost foarte dezamăgit de Conciliul de la Vatican și de mișcarea ecumenică, și mă întrebam ce să fac.

Situația mea, așa cum vei înțelege, era foarte dificilă. Nu eram pur și simplu un laic obișnuit în Biserica Romano-catolică. Eram preot hirotonisit și făceam parte din cel mai important ordin romano-catolic. Fusesem trimis la Roma ca să mă specializez și, desigur, superiorii mei aveau ochii pe mine. În același timp mă simțeam captiv în mijlocul tuturor regulamentelor și doctrinelor oficiale, și am început să realizez că-mi

era imposibil să rămân prea mult în acest sistem fără să iasă la iveală ceea ce credeam cu adevărat în adâncul inimii și fără să fac compromis cu conștiința mea. Un timp am încercat să mă adaptez la împrejurări, crezând că puteam face bine rămânând acolo unde eram. Obişnuiam să vorbesc despre Cristos și despre salvare, dînd-o pe Maria doar ca exemplu de urmat, dar poziția mea de preot mă obliga să fac compromis în privința unor lucruri despre care știam că sunt corecte. Știam decizia pe care trebuia s-o iau, dar tot încercam s-o amîn. Atunci, Domnul Însuși m-a făcut să înțeleg că trebuia să acționez, și încă neîntîrzi-at. El mi-a amintit de ceea ce a spus profetul Elia poporului Israel: „*Cît timp veți mai șovăi între două păreri?*“ (1.Regi 18:21). Acesta a fost momentul în care Însuși Dumnezeu a preluat controlul și mi-a dat putere. Nu mai puteam face altfel decît să spun prietenilor mei de la librărie: „M-am hotărît să părăsesc Biserica Romano-catolică și, dacă sunteți de acord, v-aș ajuta bucuros în lucrarea pe care o faceți aici în centrul misiunii din Roma“. Ei au fost foarte surprinși de decizia mea, deși o așteptaseră de cîtva timp. Cîteva zile mai tîrziu am ieșit din ordinul iezuit.

Noua viață în Cristos

Ajuns acum la sfîrșitul mărturiei mele, aș dori să subliniez cu tărie un lucru: Lucrul cel mai important din istoria mea și istoria altora care au mers pe un drum asemănător cu al meu nu este faptul că am părăsit Biserica Romano-catolică, că am părăsit o organizație sau o religie. Lucrul important este că am găsit o viață nouă în Iesus Cristos. Mai am încă o cale lungă de parcurs și spun cu Paul: „*Nu că l-aș fi atins deja sau că aș fi deja desăvîrșit*“ (Filipeni 3:12), dar știu că în clipa în care L-am primit pe Cristos ca Salvator și Domn, pe Cristosul care a murit pentru păcatele mele, ceva s-a întîmplat în mine. Am devenit o creatură nouă. Paul dorea să fie „*găsit în El nu avînd propria [sa] dreptitudine, care este din Lege, ci cea care este prin credința în Cristos, dreptitudinea pe care o dă Dumnezeu prin credință*“ (Filipeni 3:9). Am renunțat de bunăvoie la toate beneficiile materiale și onorurile pe care le-aș fi putut avea în ordinul iezuit. Am pus cu bucurie la picioarele lui Iesus orice asemenea coroane, împreună cu viața mea, timpul meu și cu toate aptitudinile mele, ca El să mă poată folosi așa cum crede de cuviință. Îi mulțumesc lui Iesus Cristos, Domnul meu, că, deși mai înainte L-am blasfemiat, L-am persecutat și L-am insultat, am primit îndurare, deoarece am făcut-o din neștiință și necredință.

Edoardo Labanchi trăiește în Grosset, Italia. În cadrul bisericii sale creștine locale, el conduce „Centro Studi Teologici“, care are mai multe filiale în toată Italia. El este și redactorul revistei teologice „Riflessioni“, precum și editorul versiunii italiene a cărții *Departa de Roma, aproape de Dumnezeu*. Pe lîngă activitățile sale de conferențiar și scriitor, el practică și evanghelizarea pe stradă.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

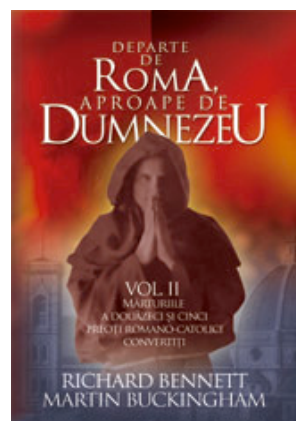
Aceasta marturie este preluata din cartea
Departa de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum II.
Richard Bennett/Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. II.

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE
str. Podului nr. 8
Fagaras/BV, 505200
ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV
Hochstrasse 180
CH-8330 Pfäffikon ZH
ELVEȚIA
kontakt@clkv.ch
www.clkv.ch